

La lluna juga a despertar-me

Un relat de: [ixnuir](#)

Sona el despertador
i veig la lluna
(dolç mirall d'argent)
a través del finestró,

en aquesta hora dolça
que dansa en la serenor
del cel tot ple d'estrelles.

Ella em somriu
com qui ho fa sempre
abans de dir adéu,
abans de tornar al niu.

I la matinada treu el cap
tot fent xiu-xiu,
distreta, com qui no vol la cosa.

Què en farem d'aquests silencis,
d'aquestes clarors tant previsibles,
d'aquesta rosada que tot ho decora,
d'aquesta foscor que ja es perd en l'alba?

I dels amants que eternament es despedeixen?
I del mar tintat de sol entre la platja i l'horitzó?
I de la lluna que es mofa del meu patiment?

Tan maca i tan dolenta ets que et miro
I no t'aguantes el riure
I em fas anar a treballar
Mentre tu tornes a descansar.